

Tekster: Es 40,1-8, 2 Kor 4,5-10, Luk 1,67-80

Salmer: Lihme 9.00 78 Blomstre som, 644 Aldrig er jeg uden, 69 Du fødtes på jord, 90 Op glædes alle

Lem 10.30 78 Blomstre som, 85 Op, Zion at oplukke, 644 Aldrig er jeg uden, 69 Du fødtes på jord, Nadver: 438 Hellig, 86.5 Kom bange sjæl, 90 Op glædes alle

Da Johannes Døberen blev voksen, begyndte han efter Guds bestemmelse at leve i ørkenen som eneboer. Han prædikede omvendelse til alle der kom forbi og døbte dem som tegn på det nye liv, de skulle til at leve. Og da Jesus kom til ham døbte han også ham, selvom han syntes det var noget underligt noget, at han skulle døbe Jesus, som jo var den frelser, Johannes var bestemt til at bane vejen for. Men Johannes blev også kastet i fængsel, fordi han havde kritiseret kongens løbsagtighed. Og mens han sad i fængslet kom hans disciple og fortalte ham om Jesu bedrifter. Da sagde Johannes, at det var meningen at Jesus skulle blive stadig større, mens han selv skulle blive stadig mindre. Og at dét netop var hans, Johannes's glæde her midt i al elendigheden.

Dette at Jesus helt skulle overstråle sin fætter Johannes, som jo ellers var et halvt år ældre, det har stået klart lige fra de to drenge kom til verden: Allerede som foster i mor Elisabeths liv hoppede Johannes af glæde, da Maria trådte ind ad døren og i sin mave bar det nyundfangede foster, som skulle blive verdens frelser, Jesus. Og det at Jesus er den største og Johannes er den mindste, det fremgår

også af Zakarias's jubelsang her ved fejringen af Johannes's omskæring og navngivelse.

Det svarer godt til den rolle, Johannes Døberen spiller for os i dag. Han er faktisk blevet så lillebitte, at han ikke er til at få øje på. En særling, der gik rundt i ørkenen i mærkeligt tøj og råbte mærkelige ting, mens han spiste mærkelig mad. Men hvad skal vi bruge ham til?

Ja, hvad skal vi bruge Jesus til? Somme tider får man lidt et indtryk af, at Jesu betydning er reduceret til at være et lille spædbarn i en krybbe, hvis fødsel er anledning til, at vi kan få en masse gaver og spise en masse mad.

Hvis det er sådan, det er blevet for os, så har vi faktisk rigtigt meget brug for Johannes Døber. For Johannes Døbers opgave er at råbe op og ruske op i os for at få os til at fatte, at hvis vi selv skal redde vores liv og verden fra opløsning og undergang, så kræver det mere end blod sved og tårer. Så kræver det en overmenneskelig selvbeherskelse, så kræver det en ubøjjelig vilje til hele tiden at have alles ve og vel for øje og ikke mindst kommende slægters ve og vel for øje.

Faktisk er der en del Johannes Døbere i verden. Men verden gør sit yderste for at lukke munden på dem og for at lukke øjnene for dem, sådan som det også var tilfældet med Johannes Døberen. Johannes prædikede omvendelse til moseloven, den lov der krævede guds frygt, hensyn til medmennesket og selvdisciplin. Grundtanken i moseloven er: at gøre mennesker blot, hvad de selv har lyst til, så ender de med at ødelægge både jorden, hinanden og sig selv.

Som kristne har vi lagt moseloven bag os. Ikke fordi moselovens grundtanke er forkert. Tværtimod. Men fordi Jesus er kommet og har sagt os og vist os, at det der kan redde os og verden fra den selvødelæggelse, vi er i fuld gang med og som vi har arbejdet på så længe, der har været mennesker på jorden, det er den kærlighed, Jesus selv har lært os at kende gennem sit eget liv og sin egen død og opstandelse, og som han vil indånde i os, når vi holder os til ham, lytter til hans ord og til de ord der fortælles om ham, beder til ham og i det hele taget sætter vores lid og forhåbning til ham. Det er alt det, der ligger i kirkens forkyndelse af at Jesus skal være herre i vore liv.

Johannes Døberen fortalte eksplicit om ham som skulle komme og som langt skulle overgå Johannes selv.

Det gør nutidens Johannes Døbere ikke. De fortæller os bare at klimaet er gået amok på grund af vores grådighed. De fortæller os om forgiftningen af luft, jord og vand pga af vores ubetænksomme brug af den verden vi lever af og er del af. De fortæller os om den tikkende bombe den skæve fordeling af verdens ressourcer er under selve verdenssamfundet. De fortæller os om de udemokratiske tiltag, der finder sted under dække af demokratiske institutioner. Men de fortæller os ikke om nogen der kan redde os af den ulykke, de ser komme, ud over os selv. De fortæller os bare, at hvis vi ikke ændrer retning og adfærd, går det galt.

Det er den kæmpestore forskel på den bibelske Johannes Døber, og de mennesker, der ligesom han gjorde, prøver at råbe samtiden op og få os alle til at se, hvor galt, det egentlig er fat. Men de har ikke andet at pege på som løsning end os selv: det er os der skal tage os

sammen. Men vi lukker øjnene for tegnene på, hvor galt det er fat, og hvordan skal vi så nogen sinde få energi, vilje og kræfter til at gøre noget ved det.

Derfor har vi brug for Johannes Døber. Fordi *han* pegede på Jesus. For hvor der peges på Jesus, der vises vi væk fra os selv. For det første vises vi hen til Gud. Gud er vores skaber og far. Han holder vore liv i sin hånd, og han elsker os så højt, at han ikke vil slippe os, men han holder fast ved trods alle vore forsøg på at slippe for ham. Han holder fast, så det ikke skal lykkes os at løbe den selvdestruktive vej til ende, vi har begivet os ud på. For det andet vises vi hen til vore medmennesker. Vi er ikke hver især tilværelsens mål og midtpunkt. Vi er sat her sammen med alle andre mennesker, ja sammen med alle andre skabninger. Og meningen med vores tilværelse er at vi skal dele den med hinanden. Støtte hinanden. Hjælpe hinanden. Gøre livet godt for hinanden. Men det er en opgave, vi ikke er ladet alene om at udføre. For Gud er i Jesus Kristus og i sin Hellige Ånd gået ind i vor verden og ind i vore liv for at gribe fat i os og for med sin kærlighed at nøde os til gøre det, vi ikke kan få os selv til at gøre.

Han er i vore liv og i vore tanker og han hvisker til os: "Du ved jo godt, at du godt kunne være lidt flinkere til at dele din tid med dem, der trænger til dit nærvær. Du kunne godt lade være med at sidde så fast på din retmæssige ejendom for i stedet at dele med dem, der har knap så meget at sidde på. Men hele tiden ledsages tilskyndelsen til at slippe os selv og give os hen til fællesskabet med andre af forsikringen: For jeg jo med dig. Jeg er hos dig alle dage lige

til verdens ende. Jeg giver ikke slip på dig, så prøv blot at give slip på dig selv. Jeg holder dig.

Om en uge fejrer vi jul. Og vi skal til det igen med masser af gaver og masser af mad. Men måske hører vi også midt i festlarmen en stemme inden i os, der siger: Ja, ja. Det handler jo ikke *kun* om at skrabe til sig af ting og sager. Det handler ikke *kun* om at stoppe i sig, så man er ved at revne. Det handler først og fremmest om at dele liv og tid med hinanden. Og skulle det så ske, at man sidder der mutters alene, og der ikke er nogen, der orker at være sammen med én, så lyt til en stemme, der siger: jo, jeg orker at dele ikke bare tid, men evighed med dig. Jeg har forladt min himmel og er kommet til verden for din skyld. Jeg har givet mit liv for din skyld. Fordi jeg elsker dig.

Amen.